

med 1 500, Sømændene med 1 200, Trævareindustrien med 1 500, Forsikrings-, Kontor- og Butikspersonale og andet Handelspersonale med 3 200, Restaurationspersonalet med 400, Havnearbejdere og anden Transport med 4 000, Vask, Rengøring og Budgøring med 600 og visse Dele af Metalindustrien som Urmagere, Kobbersmede o. s. v. med i alt 2 100, overhovedet ikke vil berøres af en saadan Toldbeskyttelse, det vil sige op imod 33 000 af de 53 000. Tilbage bliver Tekstil- og Beklædningsindustrien med 5 700 og Sten-, Ler- og Glasindustrien og Læderindustrien med 1 300, i alt 7 000, som vil kunne blive berørt deraf, og hertil kommer den store Metalindustri indbefattende Kedel- og Maskinpassere, der i alt omfatter 12 000. Blandt disse 12 000 er der imidlertid en stor Del, der aldeles ikke vil kunne berøres af en Toldbeskyttelse, nemlig Kedel- og Maskinpassere paa Skibe, hele den Del af Metalindustrien, der vedrører Skibsværfterne, o. s. v. Det er umuligt helt at drage det ud, men hvis man ser det igennem, skulde jeg tro, at af disse 12 000 vil mellem 4 000 og 6 000 tilhøre Industrier, som vil kunne blive berørt af en alt omfattende Beskyttelse. Det vil sige, at af de i alt 53 000 arbejdsløse vil i Virkeligheden kun mellem 10 000 og 13 000 kunne tænkes at blive berørt af en Toldbeskyttelse, naar den bliver af den mest omfattende Karakter.

Det er da Toldbeskyttelsens Aktivside, at $\frac{1}{5}$ af de arbejdsløse vilde kunne blive berørt af den. Men paa Passivsideen staar saa, at Priserne derved vil blive holdt oppe, hvilket vil skabe ringere Købeevne i Befolkningen og deraf følgende Arbejdsløshed i andre Fag, og endvidere staar paa Passivsideen Hensynet til vor Eksport. Jeg hørte det ærede Medlem Hr. Stauning sige i Dag meget overlegent, at selvfølgelig maa man passe paa, at Landbrugets Skinker ikke kommer i Klemme. Ja, uden i øvrigt at ville drage det ene Erhverv frem foran det andet i Betydning her i Landet, tror jeg ikke, Tiden er til Haan paa det Omraade, for man kan være overbevist om, at *kom* Skinkerne i Klemme, vilde det heller ikke se godt ud for dansk Haandværk og Industri; det er sikkert.

Naar man saaledes gaar Spørgsmaalet igennem, vil man se, hvor fuldkommen umulig en Tanke det er at anvende Toldbeskyttelse som et Middel, der i et Omfang af Betydning skulde kunne nedbringe de arbejdsløses Tal. Jeg vil her gerne have Lov til at sige, at denne Tankegang er

ikke en Tankegang, der nu fremføres af mig og i øvrigt er fremmed for Socialdemokratiet. Jeg har ikke kunnet give den skarpere og bedre Udtryk, end den har faaet af et Medlem af dette høje Ting, en Mand, hvis sunde Omdømme man sætter Pris paa i alle Partier, det ærede Medlem Hr. J. P. Nielsen. Han siger i Bladet „Socialisten“ for Januar Maaned i Fjor: „Kan Toldbeskyttelse overhovedet hjælpe? Jeg paa- staar nej, og Kendsgerningerne synes at give mig Ret. Tag Listen over vore forskellige Erhverv og søg saa alle dem ud, som Beskyttelse overhovedet kan indføres for, og man faar kun en ganske lille Gruppe. Vort Lands bærende Erhverv kan ikke beskyttes af Told, det kan kun blive skadet økonomisk og moralsk derved. Økonomisk ved en Fordyrelse af Redskaber og Produkter, som dette Erhverv har Brug for, og moralsk ved, at vi gør det forsvarligt, at andre anvender Toldbeskyttelse mod os. Men foruden Landbruget er der hele Bygningsindustrien, Levnedsmiddelindustrien, alt, hvad der hører under de store Arbejdsmandsbrancher, Skibsindustri o. s. v., saaledes at de Erhverv, som i Virkeligheden vilde kunne beskyttes ved Told, kun udgør en ringe Del af Produktionen og dens Arbejdsstab.“

Men kan man paa denne Maade, hvad jeg altsaa tror, man kan, i Virkeligheden ad Fornuftens Vej sige sig selv, at Toldbeskyttelsens Vej aldrig vil kunne blive Danmarks Vej i Bekæmpelsen af Arbejdsløsheden, saa vil jeg gerne føje til, at saa siger den samme Fornuft mig, at et Samfund med det danske Samfunds Hjælpe- midler, hvis de organiseres paa rigtig Maade, paa anden Vis vil kunne indskrænke den Arbejdsløshed, som baade er en moralsk og en økonomisk Svøbe for Landet. Og her forekommer det mig, at man med Grund kan rette de stærkeste Bebrejdelser mod den nuværende Regering. Den højtærede Regering har, synes det, stirret sig blind paa det, man kalder Nedskræningspolitikken og Tilpasningen af de offentlige Finanser til det nye Prisniveau. Denne kan, hvis den foretages rationelt og skønsomt, siges at være en finansiell Nødvendighed, men den kan aldrig blive en Krisehjælp af nogen Betydning for de kriseramte i den Overgangstid, vi staar midt i. Det er min Overbevisning, at der blandt Venstres Vælgere er ved at vaagne en Forstaaelse af, at saaledes er det, og den kommende Tid tror jeg vil gøre det klart og tydeligt for alle. Og jeg for mit personlige Vedkommende følger mig overbevist om, at Regeringen kan